

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**

zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem, se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. května 2019, č. j.: 62/2018-190-TAXI/3

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo změněno prvostupňové správní rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále také jen „*dopravní úřad nebo magistrát*“) ze dne 13. června 2018, čj. MHMP 925674/2018. Ve správním řízení byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši xxxx Kč podle ust. § 35 odst. 6 písm. a) a b) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o silniční dopravě*“), a to za skutek, že žalobce nezajistil, aby při poskytování přepravy formou taxislužby dne 10. října 2017 od 10:21 do 10:36 hodin na trase ulice v Jirchářích a Voršilská v Praze 1 – ulice Podolská 74/43 v Praze 4 byl ve vozidle tovární značky VW Passat, SPZ X, doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, a že provozoval taxislužbu ve vozidle, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, čímž

porušil ust. § 35 odst. 1 písm. g) a § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, a ust. § 9 odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě a ust. § 21 odst. 1 písm. a) tohoto zákona.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, případně toho, aby soud pokutu snížil. Uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Napadl předchozí správní řízení, neboť tím, že nebyly vyslechnuty kontrolující či přizvané osoby při kontrole, došlo podle jeho názoru k porušení ustanovení o řízení. Dále uvedl, že byla uložena nezákonná sankce, neboť výše sankce má odpovídat skutkově shodným případům, což sice žalovaný konstatuje v odůvodnění rozhodnutí, nikde ale neuvádí aspoň příkladmo, o jaké jiné případy se jedná. Namítl, že rozhodování správních orgánů ve věci poskytnutých přeprav skrze aplikaci UBER je tak rozkolísané, že není možné dovodit, jakými úvahami se tak děje. V tomto postupu spatřuje politické zadání a obecné nálady taxikářské lobby, kdy výše trestu je nepřiměřená. Namítl, že by žalovaný měl předložit rozhodnutí z let 2017 – 2018, aby bylo možné posoudit, jaké pokuty byly ukládány. Publikace stanovisek žalovaného či dopravního úřadu pak rovněž nemůže výši pokuty odůvodnit. V době sankcionovaného jednání nebylo možné dovodit, že přepravy prováděné skrze aplikaci UBER jsou v rozporu se zákonem o silniční dopravě; v tomto smyslu poukazuje na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2017, čj. 7 Cmo 185/2017-507, kdy je v tomto rozhodnutí uvedeno, že se jedná o jinou smluvní službu v oblasti dopravy, k totožnému závěru dospěl Vrchní soud v Olomouci i v usnesení ze dne 24. 10. 2017, čj. 7 Cmo 180/2017-168. Dále žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2016, čj. 1 A 96/2015-38, kdy tento soud vyšel ze závěru, že se jednalo o činnost zcela odlišnou od taxislužby. V době provozování přepravy tak zde existovala rozhodnutí vyšších soudů, která definovala tuto přepravu nikoliv jako taxislužbu, a proto i z tohoto měl žalovaný vycházet. Poukaz žalovaného na aplikaci ust. § 41 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), nemůže sám o sobě odůvodnit výši pokuty. V odůvodnění napadeného rozhodnutí neposuzuje žalovaný konkrétní skutečnosti případu v kontextu zákonných podmínek pro ukládání pokut, neboť pokud žalovaný vychází z toho, že horní hranice pokuty v daném případě činí 420 000 Kč, je zřejmé, že nerozlišuje mezi dvěma odstavci ust. § 41 zákon o odpovědnosti za přestupky, kdy zvýšení pokuty je možné, neplyne tak přímo ze zákona, proto musí být zdůvodněno.

[3] Dále žalobce namítal, že nelze přijmout úvahu správních úřadů, že přitěžující okolností je nesplnění povinností, které jsou postižitelné pouze u provozování taxislužby evidovaným vozidlem, neboť jako přitěžující okolnost nelze vybrat to, co je postižitelné jinými skutkovými podstatami. Takový postup považuje za rozporný se zásadou nulla poena sine lege. Takové posouzení považuje za překročení mezi zákonného trestání.

[4] Žalobce v dalším žalobním bodě namítá, že prvostupňové správní rozhodnutí je vnitřně rozporné, zmatečné a nepřezkoumatelné, kdy na jedné straně je uvedeno, že vozidlo žalobce nebylo řádně vedeno v evidenci vozidel taxislužby a ve vozidle nebyl doklad oprávnění k podnikání, ve skutečnosti je však žalobce postižen i za jiné jednání, a to, že vozidlo nebylo řádně označeno nápisem TAXI a jménem a příjmením dopravce a vybaveno taxametrem, a že řidič nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby, což však nebylo součástí předmětu zahájeného přestupkového jednání. Pokud magistrát vyloučil

možnost postihovat žalobce za jiné typy deliktů, není možné, aby za ně byl žalobce de facto pokutován, resp. aby takové jednání bylo přítěžující okolností. Znovu opakuje, že předmět přestupkového jednání byl vymezen při zahájení řízení a že přítěžující okolností nemůže být skutečnost, postižitelná podle jiných skutkových podstat. Nesouhlasí ani s úvahou ohledně řádného vedení účetnictví, neboť to nesouvisí s jednáním, za něž byl žalobce postižen. Skutkové podstaty přestupků vytýkaných žalobci neobsahují žádné okolnosti, že by se týkaly spotřebitelů a jejich ochranu, zejména ve vztahu k určitému dopravci a eliminaci takového, s nímž měl spotřebitel negativní zkušenosti. Úvahy o chybějící střešní svítelně TAXI jsou podle názoru žalobce liché, neboť by se jednalo o jinou skutkovou podstatu. Celkově tento postup považuje za obcházení zákona, který je v rozporu s článkem 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále také jen „*úmluva*“).

[5] Žalobce dále nesouhlasí s odkazy na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týkající se výše pokuty, zejména tam, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokuta ve výši 70 000 Kč, resp. 100 000 Kč, nemůže mít likvidační charakter, neboť takový postup nerespektuje konkrétní okolnosti případu žalobce. Uváděné rozsudky Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 3 As 25/2011, 6 As 64/2013, 6 As 266/2014) se vůbec netýkaly skutku, za nějž byl žalobce postižen, a nelze tak vycházet z toho, že se jedná o přestupky z oblasti taxislužby. Rovněž úvaha o možnosti rozložení platby do splátek s výší pokuty nesouvisí. Poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, kdy nebylo zkoumáno, zda uložená pokuta nebude likvidační, i když bude žalobce pasivní v řízení. Závěry z tohoto rozhodnutí je podle jeho názoru nutné vykládat pečlivěji v případě fyzické osoby – podnikatele, kdy výše pokuty pro fyzickou osobu může být likvidující. Žalobce odkazuje na průměrný výdělek v podnikatelském segmentu řidičů osobních a malých dodávkových automobilů jako podmíněně relevantní, pro rok 2017 podle sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí činí 22 040 Kč. I tuto skutečnost tak měl podle názoru žalobce žalovaný zkoumat.

[6] V dalším žalobním bodě namítá, že je nutné dodržovat pro uložení pokuty zásady použitelné pro trestní řízení, což podle jeho názoru nebylo respektováno zejména v případě dodržení lhůt pro vydání rozhodnutí, které překračovaly obecnou zákonnou lhůtu podle správního řádu, neboť žalobce měl spáchat přestupek dne 10. 10. 2017, stíhán začal být dne 13. 6. 2018, prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 5. 2019, tedy po 18 měsících. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3300/2013, kdy mělo minimálně dojít k mírnějšímu trestu.

[7] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž obsahově uváděl obdobné důvody, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že je možné vycházet z toho, že protokol o kontrole je jedním z podkladů, v daném případě nebyl rozpor v otázce realizace přepravy, proto bylo možné z něj vyjít, žalobce pak skutkový stav rovněž nerozporuje. V případě ukládání pokut u přeprav realizovaných přes aplikaci UBER bylo rozmezí pokut v roce 2017 od 70 000 Kč do 120 000 Kč. Magistrát i žalovaný v předmětném období zveřejnily svá stanoviska, že přeprava prostřednictvím této aplikace je v rozporu s právem, toto stanovisko nakonec podpořil i Nejvyšší správní soud, posléze proběhla novela zákona o silniční dopravě. Žalobce spáchal dva přestupky, proto byla pokuta zvýšena na základě asperační zásady. Poukázal na účel stanovených povinností i uložené pokuty. K výši pokuty uvedl, že majetkové a osobní poměry obecně

nejdou posuzovány, při uložení pokuty se přihlíží k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, k průměru výdělku poukázal, že zde nejsou rozlišovány jednotlivé formy výkonu (zaměstnanec, podnikatel), a že žalobce vykonával činnost v Praze, kde jsou výdělky vyšší, přičemž žalobce neprokázal svou součinnost při zjišťování těchto poměrů. Ohledně délky řízení poukázal na to, že v zákoně je stanovena pořádková lhůta, při projednávání věci nedošlo k promlčení odpovědnosti za přestupek.

[8] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

[9] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno (ve vztahu k žalobním bodům), že právní názor Vrchního soudu v Olomouci byl překonán výkladem Ústavního soudu v jeho nálezu ze dne 5. listopadu 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17, a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. října 2017, čj. 9 As 291/2016-136. K překročení rozsahu skutkové podstaty je uvedeno, že institut přepravy na základě předchozí písemné smlouvy umožňuje výjimku z povinného označení a vybavení vozidla taxislužby, z důvodu zamezení zneužívání však byla stanovena písemná forma uzavření této smlouvy. Jako nejzávažnější byl hodnocen přestupek, že žalobce provozoval taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby ani cestujícího, kdy cíl této úpravy je zajištění bezpečnosti provozu a cestujícího a plnění daňových povinností. Za nezbytnou podmínku pro zajištění těchto zájmů je zaregistrování vozidla do evidence vozidel taxislužby, následně pro zaevidované vozidlo jsou stanoveny povinnosti (vybavit vozidlo měřicí sestavou taxamtru, označení vozidla). Skutečnost, že vozidlo žalobce nebylo zapsáno do evidence vozidel taxislužby má zásadní vliv na odpovědnost dopravce a možnost kontroly plnění zákonných povinností, kdy zařazení do evidence, označení vozidla svítlnou žluté barvy s nápisem TAXI a uvedení obchodního jména dopravce působí nejen vůči cestujícím, ale i vůči orgánům, které provádějí dozor. Závažnost jednání žalobce je hodnocena jako vysoká, neboť význam jednání souvisí s tím, že motivací k protiprávnímu jednání zjevně byla snaha používat aplikaci populární zejména mezi turisty k provozování taxislužby za nízkého rizika kontroly, čímž žalobce narušil i podnikatelské prostředí. Výši způsobené škody nelze hodnotit, neboť následky jednání jsou neměřitelné, v celkovém pohledu na trh osobní přepravy však obrovské, dobu trvání u přestupku nebylo možné posuzovat, neboť se jedná o přestupek jednorázový. Přestupek spočívající v nezajištění dokladu o oprávnění k podnikání pak byl hodnocen jako méně závažný.

[10] V další části odůvodnění jsou hodnoceny odvolací námitky týkající se výše sankce, kdy je konstatováno, že žalobce byl magistrátem v průběhu řízení žádán o součinnost při doložení či získání osobních a majetkových poměrů, tu neposkytl. Pokud tedy až v odvolání namítá, že se výše pokuty je nepřiměřená, nemohlo to být hodnoceno magistrátem. Žalovaný uvedl, že magistrát je omezen maximální výší pokuty a zákazem uložení likvidační sankce. Žalobce požádal o vydání koncese na silniční motorovou dopravu, ale nesplnil další z povinností a nenechal zapsat vozidlo do evidence vozidel taxislužby. Magistrát zhodnotil závažnost jednání žalobce, narušení podnikatelského prostředí v Praze. Za přestupek je možné uložit sankci do výše 350 000 Kč, dopravní úřad je oprávněn uložit sankci podle ust. § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky vyšší, od 1. 7. 2017 byla absorpční zásada doplněna zásadou asperační, v tomto případě činí horní hranice 420 000 Kč. Ohledně tvrzené likvidační výše pokuty je odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012, čj. 3 As 25/2011-68, kdy výše pokuty

50 000 Kč nebyla shledána jako částka, která může zásadním způsobem ovlivnit osobní a majetkové poměry provozovatele taxislužby. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. června 2015, čj. 6 AS 266/2014-41, bylo uvedeno, že likvidační pokutou se rozumí sankce, která je způsobilá sama o sobě přivodit platební neschopnost či ukončit podnikatelskou činnost, kdy se jednalo o pokutu ve výši 100 000 Kč. Tato pokuta byla uložena za jednání z roku 2006, kdy průměrná hrubá mzda byla asi 19 000 Kč, v nyní posuzovaném případě je průměrná mzda 31 000 Kč. Žalovaný pak nemá za to, že by uložená pokuta měla mít likvidační charakter sama o sobě, ve spise není zřejmá aktivní snaha žalobce spočívající ve sdělení relevantních informací magistrátu. Výše pokuty odpovídá skutkovým okolnostem případu (za spáchané obdobné skutky ve čtvrtém čtvrtletí roku 2017 byly v Praze ukládány pokuty vyšší, žalobci byly známy podmínky pro poskytování taxislužby, neboť kromě udělené koncese je držitelem oprávnění řidiče taxislužby, přesto nesplnil jednu ze základních podmínek, jíž je zaevidování vozidla, ale zajistil provozování vozidla osobou, která splnila podmínky kladené na řidiče taxislužby, což bylo hodnoceno jako polehčující okolnost). Uložená pokuta bude citelným zásahem do hospodaření žalobce, ale nejedná se o částku, která by měla likvidační charakter. Před spáchaním přestupku byla medializována stanoviska dopravního úřadu, že provozování taxislužby pomocí aplikace UBER není důvodem pro nedodržování zákona. V tomto případě uložení pokuty za dva přestupky ve výši 100 000 Kč z maximální částky 420 000 Kč nelze předpokládat, že by pokuta byla nepřiměřená nebo nepředpokládaná.

[11] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[12] Podle ust. § 35 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném v rozhodné době: *„Dopravce se dopustí přestupku tím, že ... g) poruší ustanovení § 9 odst. 2 nebo 4, ...“*.

[13] Podle ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě: *„Podnikatel v silniční dopravě je povinen zajistit, aby a) v každém vozidle používaném k podnikání byly při jeho provozu 1. doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, jde-li o vnitrostátní veřejnou linkovou osobní dopravu, nebo 2. doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, smlouva o mezinárodní zvláštní linkové dopravě, stanoví-li tak přímo použitelný předpis Evropské unie, a další doklady vztahující se k provádění přepravy vydané podle tohoto zákona, přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo vyhlášené mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána, v ostatních případech, ...“*.

[14] Podle ust. § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě: *„Dopravce se dopustí přestupku tím, že ... w) v rozporu s § 21 odst. 1 provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby ani vozidlem cestujícího, ...“*.

[15] Podle ust. § 21 odst. 1 zákona o silniční dopravě: *„Dopravce smí provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které a) je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby (dále jen „vozidlo*

taxislužby“), nebo b) poskytla přepravovaná osoba pro účely své přepravy (dále jen „vozidlo cestujícího“).“.

[16] Podle ust. § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky: *„(1) Za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější. (2) Jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednáváné přestupky. (3) Spolu se správním trestem uloženým podle odstavce 1 nebo 2 lze uložit i jiný druh správního trestu, jestliže by jej bylo možno uložit za některý ze společně projednáváných přestupků.“*

[17] K namítanému vadnému procesnímu postupu při zjišťování skutkového stavu soud uvádí, že správní úřady nemusejí v každém případě bezpodmínečně vyslechnout pracovníky kontrolního orgánu či jiné osoby, které zjistily určité jednání. Takový postup je namístě pouze v těch případech, kdy je skutkový děj výrazně zpochybňován a mohou tak být důvodné pochybnosti o průběhu daného jednání. Nic takového žalobce v žalobě netvrdí, pouze uvádí, že tyto osoby měly být vyslechnuty. Vzhledem ke shora uvedenému tak tento žalobní bod není důvodný.

[18] V dalším žalobním bodě žalobce namítá, že ve shodných případech mají odpovídat uložené sankce (pokuty) skutkově obdobným případům. Žalovaný se v odůvodnění přímo k této okolnosti nevyjádřil, neboť nebyla součástí odvolací argumentace. Soud uvádí, že v takto obecném smyslu pochopitelně tato zásada musí platit, žalobce však v žalobě nijak ani netvrdí, že by tomu tak nebylo, a omezuje se pouze na toto obecné konstatování, když tuto skutečnost chtěl, aby ji doložil žalovaný, který se k ní vyjádřil tak, že v příslušném období ukládané sankce byly v intervalu od 70 000 Kč do 120 000 Kč. Vzhledem k maximální možné výměře pokuty (v tomto případě 420 000 Kč) soud takové vyjádření považuje za dostatečné, kdy pokuta uložená žalobci tomuto rozpětí odpovídá a nepřekračuje maximální výši pokuty. Pokud žalobce má za to, že jeho případ se skutkově od jiných případů (které v žalobě ani neoznačuje) liší, musel by toto tvrzení učinit součástí žalobní argumentace, což neučinil. Soud tak na toto obecné tvrzení může potom reagovat rovněž poměrně obecným závěrem uvedeným shora, kdy žalobní bod nemá za důvodný.

[19] Žalobce poukázal na to, že v době spáchání přestupku byla judikatorní praxe taková, že dané jednání jako trestné nepovažovala (odkazuje na rozsudky Vrchního soudu v Olomouci a rozsudek Městského soudu v Praze). K této argumentaci soud uvádí, že vrchní soud neposuzoval trestnost jednání, ale občanskoprávní spor, proto se k samotné trestnosti jednání těžko mohl vyjadřovat, navíc byl posuzován právní stav před novelou zákona o silničním provozu, která příslušné skutkové podstaty přestupků nově formulovala. Ohledně rozsudku zdejšího soudu soud uvádí, že ten se týká právní úpravy rovněž před novelou, navíc tento názor soudu byl překonán, když Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nelze tak učinit žádný obecnější závěr v tom smyslu, že by soudní judikatura jednání žalobce, k němuž došlo po

nabytí účinnosti novely zákona o silniční dopravě, jeho přestupkové jednání vymezovala jako dovolené. Pokud tak poukazuje na to, že tato okolnost měla být hodnocena při posuzování společenské nebezpečnosti jednání, pak podle názoru soudu ve shora uvedeném smyslu posouzena byla, když soud nesouhlasí s tím, že by obecný veřejně prezentovaný názor v daném období byl takový, že toto jednání je v souladu se zákonem.

[20] Další žalobní body žalobce směřuje do výše uložené pokuty a jeho odůvodnění. Pokud žalobce poukazuje na to, že ust. § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví možnost, nikoliv povinnost zvýšení maximální výměry pokuty, pak takto obecné konstatování vyplývá přímo ze znění zákona. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však vyplývá, že správní úřady hodnotily závažnost přestupkového jednání žalobce, a je tak zcela zjevné, že proto přistoupily k tomuto fakultativnímu zvýšení maximální výměry (srov. již shora zmíněné konstatování např. na str. 7 – 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Konkrétní skutečnosti v případě žalobce tak zjevně posuzovány byly, a proto tento žalobní bod není důvodný.

[21] Skutečnost, kde žalobce napadá závěr žalovaného o možnosti splácení pokuty ve splátkách, pak je obecnou konstatací zákonné možnosti, a soud je nepovažuje za podstatný důvod pro zdůvodnění výše pokuty. Žalobce v žalobě konkrétně neuvádí, proč by toto marginální konstatování mělo mít nějaký vliv na posouzení jeho jednání.

[22] V další části žaloby žalobce uvádí, že nelze jako přítěžující okolnost hodnotit nesplnění povinností, které jsou postižitelné pouze u provozování taxislužby evidovaným vozidlem; bohužel v žalobě žalobce neuvádí, o jakou konkrétní okolnost by se mělo jednat, pouze zkopíroval část odůvodnění napadeného správního rozhodnutí a uvedl velice obecně, že s takovým hodnocením nesouhlasí. Soud k takto naprosto obecnému žalobnímu bodu nemůže uvádět žádné konkrétnější stanovisko, neboť v žalobě vůbec není uvedeno, s jakým konkrétním závěrem ze zhruba jednostránkové části odůvodnění žalobce nesouhlasí.

[23] Poněkud konkrétnější je další část žaloby, která pravděpodobně s předchozí částí souvisí, kde žalobce namítá, že předmět jeho potrestání byl rozšířen o zjištění, že vozidlo nebylo řádně označeno nápisem TAXI a jménem a příjmením dopravce, v čemž spatřuje vnitřní rozpornost, zmatečnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí, a dále v tom, že je mu k tíži přičítáno neprůkazné vedení účetnictví. Podle názoru soudu k ničemu takovému nedošlo – skutek, za nějž byl žalobce potrestán, je srozumitelně uveden ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí (v poměrně nepodstatné části změněném výrokiem napadeného rozhodnutí), a to je jednání, za nějž byl žalobce potrestán. Žádnou zmatečnost, rozpornost či nepřezkoumatelnost v takovém vymezení soud neshledává. Okolnosti spáchání přestupku jsou v odůvodnění správních rozhodnutí zmiňovány při odůvodnění výše sankce (pokuty), nikoliv u stanovení trestnosti jednotlivých jednání. Při odůvodnění výše sankce v konkrétním případě pak tyto okolnosti podle názoru soudu lze použít, neboť se nejedná o rozšíření přestupkové odpovědnosti, ale o zdůvodnění konkrétních okolností daného případu při hodnocení závažnosti porušení právních povinností pachatele. Ačkoliv se tak tato porušení mohou krýt se skutkovými podstatami jiných přestupků, při hodnocení povahy a závažnosti přestupku (ust. § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky) z nich je možné vycházet, neboť jsou to obecné zásady pro

ukládání správních trestů. Podle názoru soudu tak k žádnému rozšíření přestupkové odpovědnosti nedošlo, ale jednalo se o odůvodnění konkrétně uložené sankce s přihlédnutím k zákonem vyžadovaným zásadám, a proto žalobní bod je nedůvodný.

[24] V další části žalobce nesouhlasí s výpočtem pokuty podle zákona o silniční dopravě, které provedl žalovaný v odůvodnění. Soud uvádí, že tento závěr žalovaného je spíše okrajový a zjevně se vztahoval na velice obecnou odvolací argumentaci týkající se nepřiměřenosti uložené pokuty. Toto hodnocení soud považuje za dostatečné v obecnosti, jakou vyžadovala procesní aktivita žalobce v odvolacím řízení. Proto konkrétnější rozbor skutků, za něž byly dříve pokuty ukládány, za skutek, za něž byl potrestán žalobce, není nutný. Vzhledem k výši uložené pokuty, která nijak nevybočuje z pokut ukládaných dopravním úřadem za typově obdobná jednání (jak soud uváděl při vypořádání dřívějších žalobních bodů), je pak toto hodnocení provedeno pouze obecně vymezením porušením povinností podle zákona o silniční dopravě v případech přepravy osob, což soud považuje v tomto konkrétním případě za dostačující.

[25] Žalobce dále namítal, že se žalovaný ani magistrát dostatečně nevypořádaly s případně likvidační povahou uložené pokuty. Nic takového z odůvodnění nevyplývá, naopak žalovaný značně komplexně posuzoval uloženou pokutu z hlediska dřívější správní praxe. Žalobce poukazuje v žalobě na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS, které však v daném případě má v argumentaci výrazně omezenou použitelnost. Rozhodnutí sice poukazuje na to, že osobní a majetkové poměry je nutné s ohledem na možný likvidační charakter zkoumat i tam, kde sám zákon takovou povinnost nestanoví (což se v daném případě stalo, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které soud odkazuje a kde je patrné, že žalovaný tato kritéria zvažoval), zároveň však toto usnesení výslovně počítá s aktivitou účastníka řízení, který sám případně musí likvidační charakter konkrétně uložené pokuty namítat a spolehlivě prokázat (zejména v odvolacím řízení, kdy je mu již výše uložené pokuty známa). Nic takového žalobce v žalobě netvrdí, a nečiní tak ani v žalobním bodě. Je tak nutné uzavřít, že pokud žalobce konkrétně likvidační charakter uložené pokuty v řízení neuplatňoval, nemohl se konkrétněji žalovaný k takto velice obecné námitce vyjádřit, a nemůže tak učinit ani soud.

[26] Žalobce namítl, že vzhledem k délce správního řízení mělo být při uložení pokuty přihlédnuto k tomu, že nebylo rozhodnuto v zákonem stanovených lhůtách, přičemž se dovolává obecné trestní judikatury. Soud uvádí, že ačkoliv rozhodnutí v daném případě nebylo vydáno ve lhůtách, které obecně stanoví správní řád, samo o sobě toto zjištění však ještě nemůže být významné pro hodnocení zániku trestnosti jednání či jeho společenské nebezpečnosti, neboť se jedná o lhůty pořádkové, které samy o sobě tyto následky nemají, a dále se jedná sice o překročení těchto lhůt, které však soud nepovažuje za natolik intenzivní, aby mohlo zdůvodnit výraznější snížení pokuty za spáchané jednání. Vzhledem k tomu, že pokuta byla uložena ve spodní čtvrtině zákonné sazby, má soud za to, že i tato okolnost byla zvážena, byť nebyla přímo v odůvodnění zmíněna.

[27] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 2. července 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu